

Práce mapuje situaci české kritiky překladu od 60. let 20. století do roku 2005. Stav kritiky v tomto období je ilustrován na kritice překladů prozaických a poetických textů z angličtiny, které se objevily v literárních časopisech. Práce shrnuje též poznatky české a slovenské translatologické vědy o kritice překladu a příspěvky k metakritice (kritice kritiky) překladu v uvedeném období.

Kritika překladů prózy a poezie z angličtiny se v uvedeném období objevuje v necelé dvacítce literárních časopisů, jež jsou z hlediska problematiky překladu charakterizovány v kapitole 2.

Kapitola 3 potom přináší popis samotného vývoje zkoumané části kritiky překladu a ukazuje, jak se kritika překladu proměňovala z hlediska frekvence i forem, kterých nabývala. Pro tento účel jsou kritické články rozděleny do čtyř kategorií podle délky a důkladnosti analýzy. Jak ukazují frekvenční tabulky pro jednotlivá desetiletí, dochází ve sledovaném období k posunu od jednoslovného hodnocení v 60. letech k rozsáhlejším kritikám v 90. letech a po r. 2000. Pozornost je věnována také osobnostem kritiky překladu a jejich profesnímu zaměření. Kromě 80. let se této činnosti věnovaly téměř výhradně překladatelské osobnosti.

Kapitola 4 se zaměřuje na kritiku překladu v české a slovenské vědě o překladu.

Podává přehled o názorech teoretiků na typologii kritiky překladu, funkce a cíle kritiky překladu, osobnost kritika, ideální kritiku a konečně na postup tvorby kritiky překladu a její metody a kritéria. Porovnáním reálné situace kritiky překladu a představ translatologické teorie zjišťujeme, že tyto dvě oblasti se zásadně liší. Hlavním problémem kritické praxe je zejména absence zapojení úvah o koncepci překladu, jež umožňuje postoupit od výčtu chyb na nižších jazykových rovinách k funkčnímu pohledu na překlad jako celek.